

H

Simurg
Hemdem

Sayı 4

Şehit Şeyhmus Demir Anadolu İmam Hatip Lisesi Yaratıcı Yazarlık Grubu Tarafından Çıkarılır.

OCAK 2019 / CEMAZİYELEVVEL, 1440

همدم
İSTER

İzzet KURT / Neslihan BAŞ / Fatıma AYDIN/ Emine DİNÇ / Firdevs ÇELİK
Rümeysa ALTUNDAL/ Azize ÇELİK / Dicle OLCAY / Esmâ AĞALDAY
Betül AK / Fida EL AWAİSİ / Sıla ÖZ / Nazlı GÖKHAN / Hayrunisa KAVAK
Meryem BAĞIŞ / Helin Rim SAĞLAM / Zeynep BİLEK / Mizgin GÖKTAŞ
Elif AYDEMİR / Azize KIZILTEPE / Nazlı GÖKHAN / Güneş DURAK
Şükran ÇELEBİ / Meryem AKGÜL / Ayşegül MAHMUTOĞLU

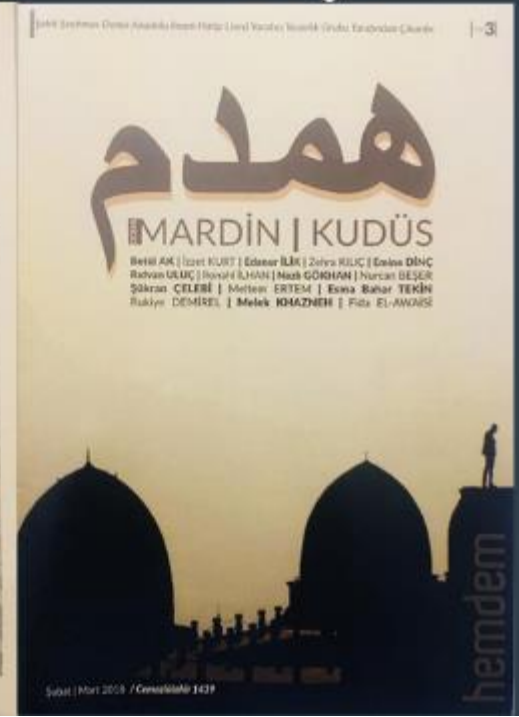
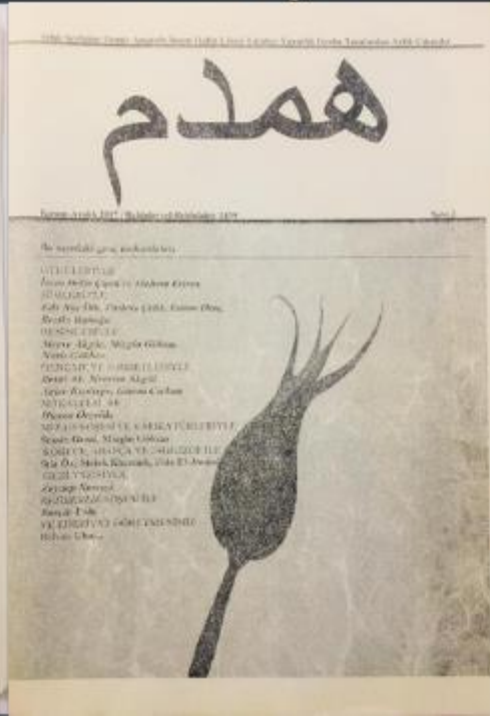
Simurg Edebiyat Topluluğu

Önceki Sayılarımız

1.Sayı

2.Sayı

3.Sayı

H**Hemdem** *Simurg***SIMURG EDEBİYAT**

İzzet KURT
Neslihan BAŞ
Rümeysa ALTUNDAL
Emine DİNÇ
Firdevs ÇELİK
Azize ÇELİK
Fatıma AYDIN
Dicle OLCAY
Esmâ AĞALDAY
Betül AK
Fida EL AWAİSİ
Sıla ÖZ
Nazlı GÖKHAN
Hayrunisa KAVAK
Meryem BAĞIŞ
Helin Rim SAĞLAM
Zeynep BİLEK
Mizgin GÖKTAŞ
Elif AYDEMİR
Azize KIZILTEPE
Nazlı GÖKHAN
Güneş DURAK
Şükran ÇELEBİ

Merhabalar,
Ana adı Hemdem olan dergimizi bundan böyle Hemdem Simurg adıyla edebiyat odaklı Kültür-Sanat dergisi olarak çıkartacağız.

Meramımızı daha önceki sayılarımızda "Kadim ve manevi birikimimizi çağdaş, güncel ve yaratıcı bir potada eriterek diriltme ve yaşatma" olarak nitelemiştik.

Dergimizin önceki neslinin belirlediği bu şuuru devam ettirmeye çalışarak hareket edeceğiz. Hemdem'in kelime manası gereği Fakirü'l-Hakir dostları ve ekibini selamlıyoruz.

Simurg'un peşine düşüp kendi benliğini aramaya kalkan kuşları mahlas edindik. Tüm olaylara "Kuş Bakışı" bakıp, kuş gibi özgür kalemlerimizle yazmak istedik. Baykuş'un daha önce dediği gibi: Kuşlara takılıp gidiyor aklımız. Sizi de Simurg yolunda kendi benliğimizi bulmaya davet ediyoruz.

Gönül pencerenizi açık bırakın kuşlar dolsun içeri.

Merhaba Hemdem Simurg okuyucuları...

Dergimize yeni bir format olarak seçtiğimiz Simurg Efsanesi'ni anlatmasak olmazdı. Gelin birlikte şu efsanevi kuşun hikâyesine göz atalım. Öncelikle şunu belirtmeliyim Simurg İran kökenli bir efsane fakat diğer milletlerde de bilinmekte ve farklı isimlere sahip: Anka, Zümrüd-ü Anka, Hüma, Phoenix, Kerkes, Dumrul, Tuğrul...

Mistik kuş Simurg, Fars sanatında kuş şeklinde, kanatlı dev bir yaratık olarak resmedilmiştir. İran efsanesine göre, bu kuş o kadar yaşlıdır ki dünyanın yıkılışına üç kez tanık olmuştur. Bir antik İran tanımında ise, kendisini alevler kaplayana kadar 1700 yıl yaşadığından, ölümsüz olduğundan ve Bilgi Ağacı'nda bir yuvası olduğundan bahsedilmiştir. Sasaniler, Persler Simurg'un yere bereket bahşedeceğine ve dünya ile göğün arasındaki birliği sağlayacağına inanırlardı. Simurg'un tüylerinin bakır renginde olduğu söylenmiştir. Onun iyiliksever bir doğası olduğu ve kanatlarının bir dokunuşunun her türlü hastalık veya yarayı tedavi edeceğine inanılırdı.

Kuşların Hükümdarı Olan Simurg, Bilgi Ağacının Dallarında Yaşar Ve Her Şeyi Bilirmiş.

Efsaneye göre kuşların hükümdarı olan Zümrüd-ü Anka, Bilgi Ağacı'nın dallarında yaşar ve her şeyi bilirmiş

Kuşlar Simurg'a inanır ve onun kendilerini kurtaracağını düşünürlermiş. Ama içlerinden onu gören olmamış. Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır

olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler. Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kaf Dağı'nın tepesindeymiş. Bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Onun var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg'un huzuruna gidip, yolunda gitmeyen şeyler için yardım istemeye karar vermişler.

Kaf dağına varmak için ise yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekmiş. Yolun sonunda Simurg'a ancak bu zorlu yolları aşabilenler ulaşacaktır. Bu vadilerin her biri bir diğerinden daha çetinmiş. Birincisi *İSTEK*, ikincisi *AŞK*, üçüncüsü *MARİFET*, dördüncüsü *İSTİSNA*, beşincisi *TEVHİD*, altıncısı *ŞAŞKINLIK* ve yedincisi *YOKOLUŞ* vadileriymiş.

'Yedi vadi üzerinden uçtukça sayıları gittikçe azalmış.'

Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar. İsteği ve sabrı az olanlar, dünyevi şeylere takılanlar yolda birer birer dökülmüşler. Yorulanlar ve düşenler olmuş. Önce 'Aşk Denizi'nden geçmişler sonra 'Ayrılık Vadisi'nden' uçmuşlar. 'Hırs Ovası'nı aşmış, 'Kıskançlık Gölü'ne' sapsmışlar. Kuşların kimisi 'Aşk Denizi'ne' dalmış, kimisi 'Ayrılık Vadisi'nde' kopmuş sürüden. Kimi hırslanıp düşmüş ovaya, kimi kıskanıp batmış göle.

Önce Bülbül geri dönmüş, güle olan aşkını hatırlayıp; Papağan o güzelim tüylerini bahane etmiş (oysa tüyleri yüzünden kafese kapatılmış); Kartal yükseklerdeki krallığını bırakamamış; Baykuş yıkıntılarını; Balıkçıl kuşu bataklığı özlemiş...

Sonunda sırrı, sözcükler çözmüş: Farsça 'si', 'otuz' demektir. 'Murg' ise 'kuş'.

Ve nihayet beş vadiden geçtikten sonra gelen Altıncı Vadi ‘Şaşkınlık’ ve sonuncusu Yedinci Vadi olan ‘Yokoluş Vadisi’nde’ bütün kuşlar umutlarını yitirmiş. Kaf Dağı’na vardıklarında geriye sadece *otuz kuş* kalmış. Simurg’un yuvasını bulunca öğrenmişler ki ‘Simurg – otuz kuş’ demekmiş. Onların her biri birer Simurg’muş.

30 kuş anlar ki aradıkları kendileridir ve gerçek yolculuk, kendine yapılan yolculuktur.

Bu efsane tasavvuf felsefesinin temelinde yatan Vahdet-i Vücut anlayışını simgelemektedir. Vahdet-i Vücut Türkçeye ‘‘Tek Vücut’’ olarak çevrilebilir. Tüm kâinatın ve varlıkların Allah’tan olduğunu, her varlığın O’ndan gelip tekrar O’na döneceğini simgeler.

Mevlana, Yunus Emre şiirlerinde bu yolculuğu anlatmışlardır: *İnsanın kendine olan yolculuğu*. Bu efsanede de kuşlar kendi kurtarıcılarını çok uzaklarda aramışlardır. Fakat hikâyenin sonunda asıl kurtarıcının ‘dünya nimetlerine ve kötü davranışlara aldırmayanların birliği’ olduğunu anlamışlardır.

Allah yolunda ilerlemek de böyledir. O’nu uzaklarda değil kendi içimizde aramalıyız fakat bu süreçte hırs, kıskançlık, kendini beğenme, kibir gibi kötü huylar terkedilmelidir. Ve bu arayışın sonunda ‘yok oluş’ vadisinde insan kendi benliğini ve insani zaafalarını yıkarak İnsan-ı Kamil (Olgun insan) olabilir. Yani gerçeğe ulaşmak için zaaflarımızı yenmeliyiz.

Efsanenin üzerinden günümüz insanına baktığımızda, eş zamanlı olarak bizler de kendi öz benliğimizin farkına vararak, bilincimizde kim olduğumuzun farkındalığına uyanarak kendimizi yeniden var etmeye çalışmıyor muyuz? Bunun için önce kurban olduğumuzu farkedip, şaşkınlıkla uyanış ile kurban bilincini deneyimleyip, egolarımızı fark edip, onlarla bahşetmeyi öğrenip, yine yeniden ego benliğimizi yok ederek öz benliğimizi ortaya çıkarmaya çalışmıyor muyuz?

Her birimiz birer Simurg olmayı göze almadıkça bataklığımızda, tünelerimizde ve kafeslerimizde yaşamaktan kurtulamayacağız. Kendi içimizde bizi bize esir eden yanlarımızı fark etmedikçe bunu başaramayacağız. Oysaki şimdi, bu an her birimiz için kendi gökyüzümüzde uçmak zamanıdır... Fark edelim, fark ettirelim.

Belki hikâyeyi bir de sesli dinlemek istersiniz☺

Rümeysa ALTUNDAL

FERÎDÜDDÎN-I ATTÂR

Simurg'un Hikayesi Mantık-ut-Tayr'ın Yazarı

Horasanın en önemli dört şehrinden biri olan Nişabur'da 1120'de doğmuş 1229'da Moğollar tarafından şehid edilmiş şair ve mutasavvıftır. Aktarlık mesleği ile meşgul olup aynı zamanda hekim ve eczacı olmasından dolayı "Attar" olarak anılmaktadır.

Ferîdüddîn-i Attâr, değişik alanlarda eğitim almış bir eczacı oğluydu. Küçüklüğünde Şadbah kasabasında bir yandan babasının yanında attârlık mesleğini öğreniyor, bir yandan da medrese eğitimi görüyordu. Babasının vefâtı üzerine onun yerine geçip, attârlık mesleğini uzun bir süre devâm ettirdi. Attârlıkla uğraşırken, bir taraftan da ilim ile meşgul oluyordu. Atarlık mesleğine olan ilgisinden ve duyduğu saygıdan dolayı da eserlerinde "Attar" mahlasını kullanmıştır.

Rivayet edilir ki, Bir gün bir derviş, dükkânının önünden geçerken içeri bakıp bir "ah!" çekti. Ferîdüddîn-i Attâr ona, neden baktığını ve niçin ah çektiğini sordu. Derviş: "Benim yüküm hafif. Dünyada hırkamdan başka bir şeyim yok. Bu dünya pazarından kolayca geçerim. Fakat sen bu kadar ağır yükle kendi başının çaresine nasıl bakarsın?" dedi. Attar ona, "Bu dünyadan nasıl geçip gidersin?" diye sordu. Derviş de: "Hırkayı sırtımdan çıkarır, başıma yastık yaparım, canımı Hakk'a teslim ederim." demesiyle birlikte hırkasını çıkardı ve başının altına koydu, orada canını teslim etti. Ferîdüddîn-i Attâr bu olaydan çok etkilendi. Bu durum karşısında Allah'a olan bağlılığı, dînini öğrenme istek ve arzusu dayanılmaz hâle gelince, attârlığı terk etti. O günden sonra varını yoğunu Allah yolunda sadaka olarak dağıttı ve kendini tamamen İslami ilimlere adanarak Ömrünün geri kalanını ilim, irfan ve ibadetle geçirdi.

Batı'dan ve Doğu'dan birçok yazar onun etkisinde kaldı. Mevlânâ daha on yaşlarındayken babasıyla Nişabur'a gittiğinde Attâr ile görüşmüştü. Ferîdüddîn-i Attâr, Mevlânâ'yı görür görmez onun dehasını fark etti ve babasına müjdeledi. Mevlânâ da onu, ilk üstadı olarak kabul etti. Üstadının kendisine ithaf ettiği kitap olan Esrarnâme'yi hayatı boyunca yanından ayırmadı. Mevlana daha sonraki dönemlerde onun hakkında şöyle demiştir:

"Attâr, aşkın yedi şehrini gezdi de,
biz ancak bir sokağının dönemecindeyiz!"

Ferîdüddîn-i Attâr

Simurg Allah'a ulaşmaya çalışanların hikayesidir.

Allahu Teâlâya bu münacatı ise onun ruh âlemini oldukça güzel yansıtır:
"Ey Rabbim! Gönlümüze senin hamd bahçende yücelik sıfatlarını öğrenmek nasip oldu. Kıyâmet günü ümidim sende. Dert ve nedametten, pişmanlıktan başka bir şeyim yok ama keremini ummaktayım. Sırat köprüsünde Cehennem'e düşmekten, kereminle ancak sen kurtarabilirsin. Mîzanda ancak sen, lütfunla günahlarımı af ve mağfiret edersin. Nefsimin eline öyle düşmüşüm ki, doğanın eline düşmüş topal serçe gibiyim. Ey Allah'ım! Bu Attâr kulun, senin sevgi ateşinde yanmaktadır. Bana yol göster de sana kavuşayım."

Bu büyük insan Moğolların meşhur istilasında şehit düşmüştür. Türbesi Nişaburda Şadbah kasabasına yakındır. Mevlânâ, Şeyh Galip ve diğer mutasavvıflar tarafından oldukça övülen Attar, çoğu günümüze kadar ulaşan pek çok eser bırakmıştır: Mantık-ut-Tayr, Musîbetnâme, Esrârname, Muhtârname, Leylâ ve Mecnûn, Miftâh-ül-Fütûh, Tezkiret-ül-Evliyâ

Mantık-ut-Tayr:
Ferîdüddîn Attar, 4724 beyitten oluşan mesnevi tarzında yazılmış Mantık-ut-Tayr adlı eserinde kuşların diliyle bir Hakikati arayış öyküsü anlatılmaktadır: Hakikat yolunun yolcuları kuşlarla simgelenmiştir, her biri ayrı bir insan karakterini temsil eder. Hüdhüd kuşu, bu kuşların önderi, yani mürşididir. Aradıkları Simurg adlı efsanevi kuş ise, Allah'ın zuhur edip aşikâr olmasıdır. Başlangıçta Simurg'a kavuşmak isteyen kuşlardan kimi yola çıkmak istemez, kimisi ise yarı yolda vazgeçer ya da yolun güçlüklerine dayanamayıp ölür. Vahdet-i Vücut'a ulaşanlar ise "halkın Hakk'ın zuhuru, Hakk'ın halkın bütünü olduğunu" idrak edecektir.

Attar'ın hikayesini dinlemek için buraya:

Hikayede kuşlar, kendilerine bir kral seçmek isterler. Kuşlar krallığına Kaf dağı'nın ardında oturan Simurg'u (Anka kuşu) uygun bulurlar. Hep birden, Simurg'a gidip önünde yere kapanmak için, yola koyulurlar. Kaf dağı'nın ardına ulaşmak kolay bir iş değildir. Yolda, kuşların yarısı ölür. Amaçlarına ulaşmak için daha 7 alan geçmeleri gerekmektedir. Bu yedi alanı geçinceye kadar bir o kadar kuş daha ölür. Sonunda, milyonlarca kuştan ancak 30 kuş kalmıştır. Onlar da bitkinlikten can çekişmektedirler. Kaf dağına varınca, buldukları Simurg kendilerinden başka bir şey değildir. (Simurg, otuz kuş anlamına gelmektedir.)

Mantık-ut-Tayr'da, Gazali'nin XII. yüzyılda yazdığı Risaletü't-tayr adlı eserden yararlanılmıştır.

İster Redifli Gazel

Serçe

Yok böyle bir dünyanın gamı kederi, o hep ister.
Kalırsa tek başına dünyada yine ister yine ister.

Varmayın bulaşmayın bu dünyanın ehillerine.
Gönlü hoşsa bile yine ister yine ister.

Katlanamaz bugünün yarının sıkıntılarına,
Kendi hayatının bencilliği için o yine ister yine ister.

Pençesi olmuş bu dünyanın sıkıntılı hayatı
İnsan vazgeçmez isteğinden o yine ister yine ister.

Kaybolmuş bir hatıra gibi şimdi eskilerimiz
Serçe der ki insan bu, yine ister yine ister.

Bir şey yazmak için illa istemek mi gerekir. Ben bugün hiç bir şey isteyemediğim için yazıyorum. Bence istek canlının hayat belirtisinin göstergesidir. Bir şeyi istemek sonra elde edememek mi zor yoksa hiç isteyememek mi? Hangisi daha zor. İçimde yaşanan kargaşayı sizlere aktarmak zor, o kargaşaya bir dur demekte zor. Her şey neden bu kadar zor? Bazen oturup hiçbir şey düşünmemek, bazen nefes almaksızın saçmalamak ama en çok da hiç bir şey yapmamak istiyorum. Meğer hiçbir şey istemediğimi zannettiğim anda bile ne çok şey istiyormuşum. Kendi kendimi anlayamıyordum bu satırları yazmaya başladığım an ama şimdi anlıyorum ki ben istememeyi istiyormuşum. Bu çok mu garip çok mu gereksiz ya da çok mu saçma umurumda değil. Ben böyle hissediyorum ve böyle aktarmak istiyorum. Evet, fark ettim ben yine ve yine istedim. Belki ilkin kalemim mürekkebinin isteksizce bırakıyordu kâğıda ama şimdi kâğıtta bir yer edinebilmek için sabırsızlanıyorlar. İçimdeki duygu karmaşasının heyecana dönüştüğünü hissediyorum. Ve artık daha sıkı tutuyorum kalemimi çünkü sırf birileri istiyor diye değil ben istiyorum diye dökülüyor duygularım kâğıda. Peki, size şimdi soruyorum ben burada susmak istesem benimle susar mısınız? Peki, anlatsam derdimi anlar mısınız? Ya da ağlasam

Sesimi duyar mısınız?

Mısralarımda

Dokunabilir misiniz?

Gözyaşlarıma ellerinizle?

İşte bende Orhan Veli gibi bilmezdim kelimelerin bu kadar kifayetsiz olduğunu yazma derdine düşmeden önce. Peki, *konu kısıtlaması olmadan birçok insanın okuyacağı bir köşe yazısını özgürce yazmak nasıl bir duyguydu?* Soruma cevap vereyim:

Bence yazılan yazı asıl gerçek düşünceleri yansıtmayacaktır. Çünkü yazar başkasının okuyacağını bildiği için az da olsa, ister istemez yön verecektir. Ama bu özgür bir yazı yazmaya engel değildir. Özgür bir yazı nasıl mı olmalı? Mesela monarşinin egemen olduğu bir dönemde halkın görüşlerinin önemsenmesine ve halkın kendi kendini yönetmesiyle ilgili ya da yöneticiyi halkın seçmesi gerektiğiyle ilgili bir yazı yazmak yeterince özgür hatta fazlasıyla özgür bir yazı. Tabi bu sadece bir örnekti. Bir yazar özellikle de bir köşe yazarı, yazdığı her yazıda eleştiriye açık olmalı çünkü her zaman aykırı insanlar eleştirilen insanlar olmuştur. Ama bu insanlar hep farklı olmuşlardır başkalarının yapabildiğini değil de yapamadığını yapmak ayrıcalıktır çünkü ve bunları oturduğu yerden korkusuzca tek silahı olduğuna inandığı kalemle yapan bir köşe yazarı bu duyguları had safhada hissediyordur.

Neyse bu ilk köşe yazımda kalemi tutmayı öğreniyorum. Meğer şimdiye kadar yazı yazma aracı olarak kullanıyormuşum artık fikir üretme aracı olarak kullanmaya başladığımı fark ettim

Ah! Her şey bu kuşlar yüzünden...

'Hayat kısa kuşlar uçuyor.'

Firdevs Çelik

Uyandığında saat 8'di ve hala ne yapacağını bilmiyordu.

O lanet alarm sesi kulaklarında bando takımı etkisi yaratıyordu. Ve uyanmaktan başka çaresi kalmamıştı artık. Parmakları yavaştan komodinin üstünde duran telefonuna gitti, alarmı kapamaya çalıştı. Alarmı kapattı ve yeniden yastığına sarılıp yattı. Yastığına sarılıp yatmayı çok seviyordu.

Yeniden alarm çaldı ama bu sefer alarmı hızlıca kapattı ve hemen yatağından kalktı. Saat 8'di çünkü. Çünkü her gün saat 8'de kalkardı o. Çünkü saat 8; güneşin doğuşu, yıldızların belirginleşmesiydi. Çünkü saat 8'de gözleri dolar, çıplak ayaklarıyla yürür ve gitmek istediği yere giderdi. Ya da en azından öyle sanırdı. Çünkü saat 8'de o yeniden yaratılırdı.

Hızlıca yatağının karşısında duran boy aynasının önüne geçti. Ne yapacağını bilmiyordu. Saçlarını geriye doğru attı, saçlarını sıktı, bu hissi seviyordu. Elinde artık hissedecek bir şeyi kalmamıştı çünkü. Gözleri şişkin ve kızarmıştı. Kendisini tanıyamıyordu artık. Çünkü saat 8 olmuştu. Hazırlandı ama ne için hazırlandığını bilmiyordu. Çıplak ayakları onu gitmesi gereken yere zorla götürüyordu. Evin kapısını bile kilitlemeden çıktı. Yürüdü... Yürüdü hiç bıkmadan çünkü saat 8'di. Büyük saat kulesinin önüne geldi saat 8'i gösteriyordu. Gideceği yere az kalmıştı. Hava belki de soğuktu ama o hissetmiyordu çünkü o hislerinin birçoğunu yıllar önce kaybetmişti.

Yürümeye devam etti. Yolda gülüşen insanları gördü. Onlara baktı. Ne yaptıklarını anlamadı. Gülmek ona çok garip geliyordu. Çünkü saat 8'di ve o gülmeyi

yıllar önce yitirmişti. Artık çıplak ayakları durdu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Bilseydi yansıtır mıydı yoksa?

Karşısında duran büyük yapıya girdi. Burada bir sürü insan vardı. Ama onun istediği insan değildi. O, gitmek istediği yere gidecekti. İnsanlar onun için önemli değildi. Solgun adımlarla yürüdü. Karşısında dev bir ayna vardı. O aynaya bakmak istemiyordu. O, aynanın arkasındakini istiyordu. Gözlerini kapadı ve tüm var gücüyle dev aynayı itmeye çalıştı. Lanet insanlar burayı da kilitlemişlerdi ama saat 8'di ve o, aynanın arkasını görmek istiyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Gözlerini açacağı an ve o çirkin şeyle karşılaşacağı an... İşte bunu asla yapamazdı.

Gözlerini sımsıkı kapadı ve aynaya baskı uyguladı. Açılmadı. Çok sinirlendi, aynayı tekmeledi ve hayata karşı olan tüm nefreti ile aynaya vurdu. Ayna kırıldı, nefreti bir kez olsun işe yaramıştı. Gözlerini açmalı mıydı? Koskoca 10 yıl... Bunu istiyordu. Saat 8'di çünkü. Gözlerini mutlak ışığa doğru yavaşça açtı.

Ve yürümeye başladı. Yürüdü... Yürüdü ve yürüdü. Çünkü saat 8'di ve istekliydı. Onu ve bu isteğini bir daha gören olmadı. Artık insanlar gülmüyordu ve artık saat 8 olmuyordu. Büyük saat kulesi bile artık saat 8'i göstermiyordu. Saat 8'de güneş doğup, yıldızlar belirginleşmiyordu. Her şeyin sonu geldi saat 8'di alarmı çaldı ve o hala istekliydi.

“Diyorlar ki dost acı söyler...Acıyı söyleyene dost denmez ki..! Seni sevmeyen acı söyler. Dostun sana söyleyeceği acı dahi olsa senin canını acıtmayacak şekilde tatlı dille söylemektir”.

Merhaba *Hemdem Simurg* okuyucuları yeni ruhlarla devam ediyoruz yolumuza. Şöyle salına salına yürürken şehrin üstünden geçen bulutlar tek tek gönderirken yağmur damlalarını birde yağmurun yeryüzüne inişini, ardından yanağıma sinmesini yaşarken bir yandan derin düşünceler savrulup duruyor kafamda ve birden şimşekler çakıyor... Buluyorum yapmam gerekeni...

İnsanoğlunun yaradılışındaki iradenin istek üzerine kuramını merak ediyor asi dünyam. Ne de tuhaf bir kelime aslında “*istek*” insana bin bir türlü şey anımsatma gücüne sahip kelimelerden biri.

Kendi isteklerimden başlayacağım. Mesela bu cümlelerin yanı sıra kafamda dönüp dolaşan başka cümleler de var. Ve bunları seninle paylaşmak *İSTİYORUM*. Bunu düşünmeden mi yapmalıyım yoksa ölçüp biçip ondan sonra mı yazmalıyım bilemiyorum. Cümleler kafamda öylece boşlukta asılı duruyor. Senin için hangi düşünceleri tutup buraya yazacağımı düşünürken birden aklıma şu geldi: ‘*Neden ne yazacağımı düşündüğümü yazmıyorum?*’ Evet, fark edeceğin üzere şu an bunu yapıyorum. Senin için neler yazabileceğimi düşünüyorum dostum. Bulabilirsem acı bir şeyler. En iyisi ben anlatmaya başlayayım.

Bir zamanlar eee tabi ben gençken bir edebiyat öğretmenim vardı ki dillere destan. Şimdi saçları ağarmıştır onun. -*Yıllar sonra yazmış olsaydım bu yazıyı yine böyle mi yazmak isteyecektim? Buna ancak yıllar sonra okuduğumda karar verebilirim.* - O öğretmenim bana veda ederken bir şeyler yazmıştı. Karşıma her çıktığında yazısını hatırlıyorum ve açıkçası henüz çıkarmam gereken anlamı çıkarabilmiş olduğumu düşünüyorum ya da anlamak istemiyorum. “***Kendi dünyanın lideri olmak liderlik ruhuna sahip olmaktan daha evla mıdır? Bunu bilen insan olmak isterdim...***” Gerçekten kafa karıştırıcı değil mi? Fark ettiysen burada da bir istek var. Tabi okumak için okuduysan anlamın mümkün değil. Gerçekten okuduysan anlamışsındır. Bilen insan olmayı istemek zor olsa gerek. Bir de insanın isteyip de yapamayacağı şey yoktur derler Bu söz ne kadar doğru? Fikrimce insan her şeyin sahibi olamaz. Her insan kendi kişilik ve karakterine göre doğar. İnsanın istekleri zaten yapabileceği, kendine yakın olan kadardır. Bu bağlamda söz doğru kabul edilebilir.

Dalga geçerim kimi zaman da

O da benim vazifem

Bir baş düşünürüm başımda

Bir mide düşünürüm midemde

Bir ayak düşünürüm ayağımda

Ne halt edeceğimi bilmem.

Orhan Veli'nin dizeleriyle bitirmek istedim yazımı. “Bu dizelerin yazıyla ne ilgisi var?” diyorsan, deme. *Ne halt edeceğimi bilemiyorum* çünkü. Düşünerek yazılmadı bu yazılar. Zaten düşünülerek yazılan yazı, yazı değildir. Zihnime baktım boşlukta sallanan kelimeleri buraya attım. Senin için... Ve kendimi senin için ifade ettim. Beni son cümlelerime kadar takip ettiysen ne mutlu bana. Bu arada ben liderlik ruhundan vazgeçip Simurg'un bir parçası olmayı başardığımda evla olana ulaşacağım.

Bir başka Hemdem Simurgta yine aynı sayfada görüşmek üzere.

ARA GÜLER

Türkiye ve dünya çapında yaratıcı fotoğrafçılığın en önemli temsilcilerinden olan Ara Güler gibi bir ustanın mesleki kariyerini elbette bir paragrafa sığdırmak mümkün değildir. Çünkü Ara Güler bizim hayatımızda sanat açısından önemli bir yere sahiptir. O dünyaca ünlü fotoğraf sanatçımızdır.

Güler, 16 Ağustos 1928'de İstanbul Beyoğlu'nda doğdu. Tam olarak ismi Ara Güleryan'dır.

Annesinin ismi Verjin babasının ismi ise Dacat'tır. Babası, Ara Güler 6 yaşındayken okumak için Giresun'dan İstanbul'a gelmiştir. Ara Güler ilkokul, ortaokul ve lise yıllarını dönemin başarılı Ermeni okullarında tamamladı. Ara Güler'in fotoğrafçılık serüveni, lise yıllarında babasının ilk 35 milimlik film makinesi ve bir fotoğraf makinesi almasıyla başladı. Bu serüvenin sonunda 'Dünyanın en iyi 7 fotoğrafçısından biri' olarak anılmayı başardı.

Amerikan Dergi Fotoğrafçılar Derneği'ne üye tek Türk fotoğrafçısı oldu. Savaş muhabirliği yaparken çektiği fotoğraflar dünya çapında büyük ses getirdi ve fotoğraflarından biri Times dergisine kapak oldu. Avrupa'da birçok ödül aldı, İsviçre'de çıkan Kamera dergisinde kendisine özel bir sayı ayırdı. İsmet İnönü, John Berger, Ansel Adams, Salvador Dali, Picasso gibi birçok ünlü ile foto röportaj yaptı.

Fotoğrafçılığı; resim, müzik, edebiyat gibi bir sanat dalı haline sokan Ara Güler 17 Ekim 2018 de kalp yetmezliği sebebi ile hayata gözlerini yummuştur. Fotoğrafları ise hayatı Ara Güler'in gözünden görmek isteyenler için hep yaşayacaktır.

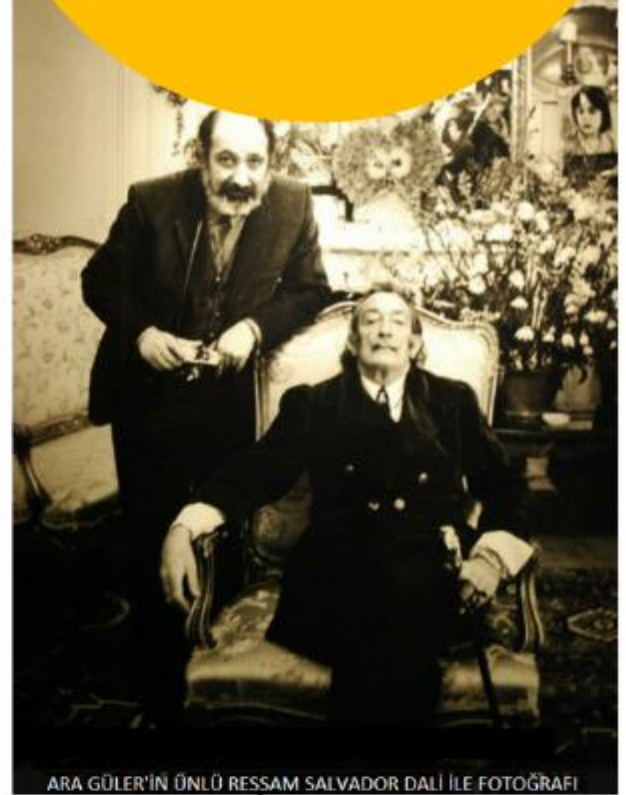
ARA GÜLER'İN BİLİNMEYEN ÖZELLİKLERİ

Ara Güler'in lakabı "İstanbulun gözüdür"

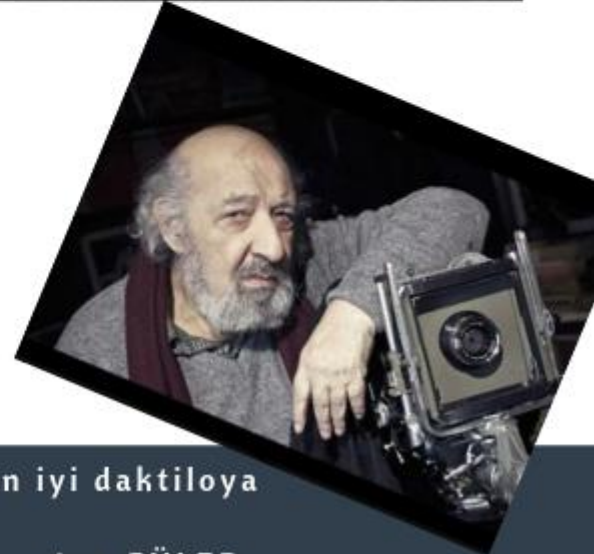
Ara Güler'in asıl hayali piyes yazmaktır.

Ara Güler'in günümüzde hala devam eden "Arakafe" adında bir kafe'si vardır.

2 milyonu aşkın fotoğrafı vardır.

ARA GÜLER'İN ÜNLÜ RESSAM SALVADOR DALI İLE FOTOĞRAFI

"En iyi makina en iyi fotoğrafı çekseydi en iyi daktiloya sahip olan da en iyi romanı yazardı."

Ara GÜLER

ARA GÜLER'İN SAVAŞTA ÇEKTIĞİ FOTOĞRAFLARDAN BİRİ

Dünyaca ünlü sanatçıların fotoğrafını çeken Ara Güler üç kişinin fotoğrafını çekmeyi çok ister fakat başaramaz:

- 1.Charlie Chaplin
- 2.Einstein
- 3.Jean Paul Sartre

Salvador Dali

Sanat olmasına lüzum yoktur fotoğrafın. Fotoğraf tarih olayıdır. Tarihi zapt ediyorsun, bir makine ile tarihi durduruyorsun.

Ara GÜLER

Sait Faik Abasıyanık

Ben ve Kalp Atışlarım **Ronai İlhan**

Yalnızım...
Sadece yalnız...
Her yer sessiz, ıssız...
Bir kendi sesimi duyuyorum
Ve
Kalp atışlarım;
Ne kadar da güzel atıyor.
Her bir atışı
Mutluluk, huzur veriyor bana
Umut...
Defalarca söylemek istiyorum
Niçin peki?
Umuda müptela mı oldum yoksa?
Ben artık ölü olabilir miyim?
Bilemiyorum.
Tek ihtiyacım sessizlik
Ve
Devasa bir umut!
Sonra
Ben, ben olacağım.
Nasıl mı?
Kendimle baş başa kalarak
Sadece
Ben ve kalp atışlarımla...

Bir Şiir Yazmalıyım

Berfin Başboğa

Şiir yazmalıyım çola, dağa, buluta,
Şiir yazmalıyım denize, martılara, şafak
vaktine, kimsesizliğime

Gün doğmadan, batmadan, gece ile
gündüz arasına
Sığdırmalıyım gamı, muntazam vicdan
acısını.

Bir şiir yazmalıyım bazen bir insana,
bazen doğaya
Ve soğanın sevgilisi olan hayvanlara,
Hiçbir sevgisi eksik olmaksızın

Bir şiir yazmalıyım, acılarımı toprağa
serpercesine,
Anamın söylediği ninnileri duyarcasına,

Bir şiir yazmalıyım semada ruhumu,
Mevlaya teslim edercesine
Arşa layık olan, bir şiir yazmalıyım.

Elveda

Kendinden kaçılıyorsun benliğini bilmeden
Bazen eline kalem alıyorsun
Umudun mürekkep gibi tükenmeden
Oysa çok yabancıydın kendine
Kendi kendine kaybedersin
Bazen zihnini dinlersin
Kalbinin götürdüğü yere gidersin
Bazen yaprak olmak istersin
Kendinden kaçarcasına
Rüzgârdan seni sürüklemesini istersin

Ama bilmiyorsun
Kendinden kaçarken, kendine kaçmışsın
bilmeden
Özlemeyi biliyor musun?
O zaman sevmeye ne lüzum?
Peki, elindeki kalemin mürekkebi
Seni anlatmaya benliğini bulmaya yetiyor mu?
Ne soru ama değil mi?
Hoş bu soru kendine sordukların yanında bir hiç
Peki, neden gidiyorsun şimdi
Tam da varlığını diriltirken
Elveda o zaman elveda...

KİM-LİK?

Yalı Çapkını

*Ne içindeyim zamanın, ne de büsbütün dışında;
Yekpare, geniş bir anın, parçalanmaz akışında.¹*

Ben bu zamanın insanı değilim. Bu zaman senin zamanın değil, senin zamanın değil. Bu zaman kimliğimiz ve benliğimiz değil. *Geçmiş ve geleceğin bileşkesidir kimlik.* İşte bu gelecek batıya özenmek, şahsiyetini oluşturmasını. Batı dediğimiz kimlik için, biz birer doğuluyuz ve onlar bizi birer birey olarak görmek yerine idare edilmesi gereken bir toplum olarak görüyor. Eğitim, sanat, siyaset, toplumsal hayat her ne konuda olursa olsun onları örnek almış gibi duruyoruz. Örnek olmak kötü değil fakat ya örnek olmaya çok benzeyen bir kavram olan özenme içindeyse? Bizler kendi kimliğimizi unutmamalıyız. Örnek olmalara kendimizi teslim edersek ve kim olduğumuzu unutursak yozlaşırız. Bu da yok olmaya eş değerdir. *Yozlaşan bir toplum ruhunu kaybetmiş bir insana benzer.* Toplum bilincini etkileyen bu sirayet beraberinde sürü psikolojisini de doğuruyor. Kastettiğim sürü psikolojisi tamamen kötü yönde. Çünkü adamların bilimde, ilimde ilerleyişine olan özenme değil. Aksine bunu göz ardı edip kültürlerini almaktır ve bunun yanlış olduğunun da farkına varmazlar. Bu şuna benzer Hristiyan bir ailede doğduğun için Hristiyan olman. Peki, nedendir geçmişten bu yana savaşların, çatışmaların, toplumun sorunlarının bir türlü son bulmuyor olması. Nerede hata yapıyoruz da toplumun sorunları çözülüyor. İnsanların monoton hayatı veya değişken durumları çokça kale almasından mı? Sayımız çok fazla. Milyarlarca insan var yeryüzünde ve bu çok fazla. Kimse kimseyi tanımıyor ve yabancılar gelip kanımıza giriyor. Bu binlerce hayatı, binlerce hayali doğuruyor. *Bizler de geçmişte yaşananların sonucu ve gelecekte yaşanacakların sebebiyiz.* Zaman kavramı için söylediklerim gibi ne geçmiş ne gelecek büyük tek parça bir an. Toplum da böyle bir şey işte... Bizler şu an hangi yolu seçersek gelecek nesillerimiz bu yolun ucunda olacaklar. *Peki, biz gittiğimiz yolun nereye çıkacağını düşünüyor muyuz?*

Betül AK

¹ Ahmet Hamdi TANPINAR

BATI ASYA

Tarihini Bil ve Kendin Ol

NEDEN ORTADOĞU? HIÇ DÜŞÜNDÜN MÜ?

Sence Ortadoğu (middle east, الشرق الأوسط, Rojhilata navîn) adını kim verdi? (Evet, evet sen, sana soruyorum) Bildin mi yoksa bilemedin mi? Her iki şekilde de ben söyleyeyim yine de:

Avrupa devletleri verdi. Bunu önceden öğrenmişsen de şimdi şaşırmayacaksın şimdi öğreniyorsan da şaşırmayacaksın. Ne var bunda yani diyeceksin hep olan şey ne de olsa değil mi? Oysaki Ortadoğu terminolojisi çok yanlış bir terminolojidir çünkü bu terminolojiyi ilk kullanan 1850'de sömürgeci İngilizlerdir. Onlardan sonra ise Amerikan stratejist Alfred Thayer Mahan kullanmıştır ve biz o zamandan sonra bu terminolojiyi kullanmaya başladık.

Ortadoğu ismini alan -benim Batı Asya dediğim- sırf Avrupalıların Doğusunda olduğu için "Ortadoğu" ismini almıştır ve buna hiç karşı çıkılmamıştır. Çünkü Avrupalılar bilinçaltımıza öyle güzel işlemişler ki yanlış olabileceğini düşünmüyoruz 'onlar ne dese doğrudur zaten, biz Batılılara hayranız çünkü'. Bunu İbn-i Haldun çok güzel açıklamıştır "Mağlup olan galip olanı taklit eder" sözüyle. Biz onların sadece verdikleri isimleri değil onların müziklerini, kıyafetlerini ve kültürlerini de taklit ederiz. Ama tam tersine Malezya ve Endonezya kendilerine Uzakdoğu denilince bunu kabul etmeyip bir hakaret olarak algıladılar.

Tarih boyunca medeniyetlerin merkezi olan bu topraklar neden Ortadoğu diye adlandırılır oldu?

Osmanlı devleti çöktüğünde yaklaşık 20-22 ülkeye ayrıldı ve bunlardan bazıları; Türkiye, Ürdün, Filistin, Kuveyt, Suudi Arabistan, Yemen, İran bunlardan birkaçı. Bu ülkelerden Türkiye ve İran dışında çoğunun dili Arapça olsa da aksanları farklı olabiliyor. Orada yaşayanların çoğunun dini Müslümanlıktır. Ortadoğu denilen bölgenin adı verilecekse bizden birinin yani yukarıda bahsettiğim ülkelerden biri vermeli bence çünkü yabancı birinin, başka dinden, başka ırktan olan birinin vermesi mantıklı değildir. Mesela bir çocuk doğunca onun annesi, babası veya ailesinden olan biri verir ismini. Gelip de bir yabancı vermez o çocuğun adını. Annesi, babası, ailesi kabul etmez bunu. Mecbur kalsa da gurur duymaz hiç bir zaman. Ama biz; yabancıların, Avrupalıların verdiği ismi kullanıyoruz ve bununla gurur duyuyoruz bence bu yanlış ve ayıp bir şeydir. Bize verilen bu ismi kullanmak zorunda değiliz.

“Orta Doğu” kavramı, “Şark” (Doğu) ve “Yakın Doğu” (Near East) kavramları gibi Batı merkezli bir kavramlaştırmanın ürünüdür. Bu kavramlaştırmada Avrupa dünyanın merkezi olarak kabul edilmekte ve dünyanın diğer bölgeleri bu merkeze olan uzaklıklarına göre “yakın”, “orta” ve “uzak” şeklinde kategorize edilmektedir.

Bugün Orta Doğu kavramının dar anlamda Türkiye, İran, Irak, Suriye, Filistin, Mezopotamya, Arap Yarımadası, Körfez Ülkeleri ve Mısır’ı içine alacak şekilde kullanıldığını biliyoruz. Fakat bu coğrafyaların böyle adlandırılmasını yanlış buluyoruz ve biz Ortadoğu kavramı yerine “BATI ASYA” kavramının kullanılması gerektiğini belirtiyoruz. “Batı Asya”yı anlatacağımız bu köşede sizlere Batı Asya tarihinden

bahsetmeden önce doğru adlandırmayı vermek istedim. Diğer sayılarda yeni bilgilerle görüşmek üzere. Hoşça kalın.

Diğer yazımızda size Hanzala'dan bahsedeceğim. Filistin özgür olduğu zaman yüzünü gösterecek olan, her daim 10 yaşında kalacak olan Nacl Sellm El All'nin çizgi çocuğu Hanzala'dan...

DOĞU ASYA

Uzak doğu dedikçe bize uzak kaldılar. Şimdi öğrenme zamanı.

Merhaba

Beni tanıyanlar biliyor ki benim Asya ülkelerine karşı büyük bir ilgim var. Geçen yıl hazırlamış olduğumuz Hemdem dergisinde Korece yazdığım bir metinde KORE SAVAŞI'NDAN bahsetmiştim. Elbet o dergiyi okuyanlarınız olmuştur. Öncelikle demek istediğim bir şey var insanoğlu istediği her şeyi yapabilir tabi ki bu yalnızca İSTEĞE bağlı. Ben Korece'yi 9 ayda öğrendim. Bir de şöyle bir şey var: Yaşım kadar dersini aldığım İngilizceyi ne yazık ki halen bilmiyorum. Az önce söylediğim şey bunun için geçerliydi bir şeyi yapmak için önce istekli olmamız lazım. Ben artık her sayıda size Asya kültüründen bahsedeceğim. Korece bildiğimden dolayı sürekli Kore'den bahsetmeyeceğim Çin, Japonya ve diğer Asya ülkelerinden bahsedeceğim sizlere.

-한국 사람-

한국 사람 일본 사람 중국 사람은 비슷비하게 생겼다. 그러나 한국 사람들은 뭐든지 '빨리 빨리'를 좋아한다. 한국은 인터넷빠르다. 한국에서는 영화를 끊기지 않고 인터넷으로 볼수 있다. 한국 사람은 자동차를 5년이 되지 않아서 바꾸는 사람이 많다. 이것도 빨리 빠리를 좋아하기 때문인가 보다.

KORELİLER

Koreliler, Japonlar ve Çinliler dış görünüş olarak birbirlerine benzerler.

Fakat Koreliler ne olursa olsun 'hızlı hızlı' yapmayı severler.

Kore de internette hızlıdır. Kore de internette hiç kesilmeden film seyredilebilir.

Arabası 5 yıl dolmadan değiştiren Koreli çoktur.

Bu bile 'hızlı hızlı' yı yapmayı sevdiikleri içindir belki de.

ÖNCELİKLE KORELİLERİN GELENEK VE İNANÇLARINDAN BAHSEDEYİM

Kore de birine bir şey uzatırken tek elle değil de iki elle uzatılır [saygıdan dolayı]
Kore de bebekler doğmadan önce bebeğin cinsiyetine bakılması yasaktır. Bebek erkek olmayınca kürtaja yönelenler çoktur.

Kore de bebekler ilk doğduklarında 1 yaşında sayılırlar.

Kore de askerlik süresi Türkiye deki askerlik süresinden uzundur. Askere 28 yaşında zorunlu olarak 21-22 ay gidilmektedir.

Öğrenciler çok ders çalışırlar. Hatta ders çalışmaktan öğrencilerin burunları kanarsa öğrencilerin yeterince çalıştığına inanılıyor.

Kore dünyada intihar oranının yüksek olduğu 2. Ülkedir. Okul saatlerinin uzunluğu vb. şeyler yüzünden öğrenci intiharı yüksek orandadır. Han nehrine atlayıp intihar eden sayısı oldukça çoktur.

İlkokulda 5 saat, ortaokulda 8 saat, lisede 12-16 saat ders verilir. İnsanların intiharlarından bazılarının ders saatlerinin sebep olduğunu da söylemiştik.

Vantilatör açıkken uyduklarında öleceklerine dair inanışları da vardır. :D çatalın doğru yolu bulmalarını sağlayacaklarına inandıkları için bazıları sınava çatalla giriyor :D

Rüyada düşmenin ölüm, dışkı görmenin ise zenginlik getireceğine inanılır
Canlı ahtapot yemek popülerdir. İstatistiklere göre her sene ahtapot yerken boğularak ölen insan sayısı 20'dir.

Hamileler güzel yemek yediklerinde çocuklarının güzel olacağına inanırlar.

Kore'de hocalara büyük saygı duyulur

Ne yazık ki öğretmenler halen öğrencileri dövüyorlar.

Okullarda öğretmenlere ÖZEL lavabolar yok :D öğrencilerle lavaboları ortak.

Konfüçyanizm Hristiyanlık yaygındır TABİİ Kİ DE MÜSLÜMANLAR DA VAR.

Not: Bahsetmiş olduğum ülke Güney Kore'dir. Kuzey Kore falan değil yani hem zaten Kore Savaşı Güney ve Kuzey Kore arasında çıkmıştır bir şey daha Koreliler Türkiye'ye kardeş ülke şeklinde hitap etmektedir. Sebebi Kore savaşında en önde yer aldığımız için. Kore Savaşından sonra gerçekleşen Van depreminde yardımımıza koşan ilk ülke Kore oldu... Kore kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel bir yer insanları, gelenekleri ve dili ile...

Umarım anlattıklarım işinize yarar ve eğer ki Korece zor mu diye sorarsanız ki siz sormadan söyleyeyim evet ilgi isteyen zor bir dil... J

SILA ÖZ

Hepinizin bildiği gibi Kore'de birçok şekilde sevgi işareti var. Yandaki görselde de küçük kalp işareti görülüyor.

Aslında şu an niye bunu okuduğunu sen de bilmiyorsun. Dergideki sayfaları karıştırırken bu başlığı gördün ve merak edip bir bakayım dedin. Doğru yerdesin devam et.

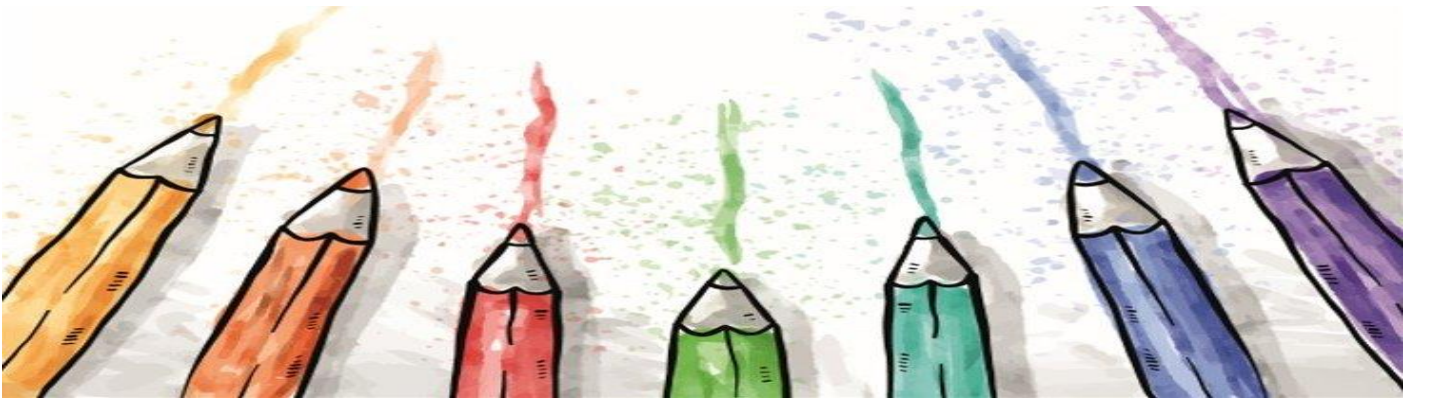
O kim, ne? O herkes, her şey olabilir: sen, şu, onlardan biri, bu. Aslında aynanın karşısında ben bile olabilirim. Önemli olan onun kim ya da ne olduğu değil. Ne yapıp ne istediği? Ama en önemlisi o bile ne istediğini bilmiyor ya da istediği şeyi yapmak için çalışmıyor. Zaten bundan dolayı o hep o diye kalıyor.

Peki, o gerçekten ne istiyor? Aya çıkıp Mars'ta çay içmeyi mi? Yoksa kutuplarda havuz partisi vermeyi mi? Belki de hepsi.

Peki, sizin onuz ne? Herkesin bir o'su vardır değil mi? Ya da olması gerekir. Biri yemek yerken bile ben bugün portakallı pekin ördeği yiyeceğim onu yemek istiyorum diyebilmeli en basitinden. Ya da bugün edebiyat dersinde uyumayacağım diyebilmeli. Evet, bu istekler bazen çok uçuk olabilir ama zaten sizi 'o' yapmaktan kurtaran şey budur. İnsanların 'o' diyerek genel sınıflamaya sokacağı bireyler olmaktan kurtulmalıyız. Farklı olmalıyız. Martin Kone'ın bir sözü vardır bilirsiniz belki Kone demiş ki: "Bir insanın elindeki en büyük güç seçebilme gücüdür". Evet, bence de çok doğru demiş Kone. Çünkü zaten insan seçtiği şey yolunda gider, onun için savaşır çabalar ve en son isteğine ulaşır. Burada önemli olan insanın ne istediğidir değil mi? Hepimizin bir isteği olmalıdır. Bizi ancak o olmaktan kurtaracak şey o isteklerimiz olacaktır. Ha bu arada sadece bir şeyler isteyerek de bir yere gelemeyiz biliyorsunuz değil mi? İsteklerimiz için sadece O'na bakmak yetmez. Bazıları o diyerek sadece bakar ve zaten sadece bakmakla kalırlar. Ama bazıları o diye kendini görür ve harekete geçer. Bizlerde o kimselerden olmalıyız.

Evet, bugün benim adım papağan olabilir ama 'o' değil. Her ne kadar biz insanlar bunu yadırgasak da. Şu anda bu kalemi tutuyorsam ve sizde benim okuduklarımı okuyorsanız demek ki marifet papağan olabilmekteymiş o olmakta değil. Bu oyunun yöneticisi benim ve ipler benim elimde. Siz de kendi oyununuzu kurabilir ve ipleri elinizde tutabilirsiniz. Yeter ki o olmaktan kurtulup kendinize uygun olanı bulun. Görüşmek üzere. Görüşmek üzere. Görüşmek üzere...

Hayrunisa KAVAK

OYUN KÖŞESİ

Meryem Bağış / Helin Rim Sağlam

Merhaba Dostlar. Bu bölümde sizlere oyunları tanıtacağız. Her sayıda biri geçmişte oynanan kadim oyunlara biri de günümüzde popüler olan oyunlara yer vereceğiz. İlk oyunlarımız 'Köylü-Vampir Oyunu' ve 'PUBG'. Umarız ki keyifli okumalar ve keyifli oyunlar olur.

VAMPİR - KÖYLÜ

Nasıl oynanır:

ideal olarak 8-10 kişiyle oynanan bir oyun. Kişiler kurayla belirlenir ve 2 kişi vampir, 1 kişi büyücü, diğerleri de köylü olur. Köylüler vampirlerin kim olduğunu bilmez. Oyun başladığında arkadaşlarının suratlarına, hal ve hareketlerine bakarak vampiri bulmaya çalışırlar. Birbirlerini ikna ederek oylamayla vampiri bulmaya çalışırlar. Fakat kurnaz biri vampir seçilmişse köylüleri kandırıp eleme kısmında köylüleri eletebilirler. Her elemeye vampirler bulunup yok edilmez ise köylülerin sayısı azalır ve oylamada çoğunluğu sağlayamazlar. Birbirlerini tanıyan vampirlerde kurnazca hareket edip oyunu kazanabilirler. Büyücü ise kimin vampir kimin köylü olduğunu bilir fakat ne kendisini ne de diğerlerini açık edemez. Sadece ikna süreçlerinde fikrini söyler. İstedığı tarafa da yardım edebilir.

**Köylü
vampir
oynanış
videosu:**

**PUBG
oynanış
videosu.**

PUBG: günümüzde hem bilgisayarda hem de telefonda oynanan oyunlardan biri olup son yıllarda özellikle gençler olmak üzere her yaşta insanın aktif bir şekilde oynadığı oyunlardandır. Oynanışı şu şekildedir: Oyunda bir uçağın içinde toplanmış olan oyuncular adada belirledikleri noktalara paraşütle atlayarak adadaki imkânlarla görevleri yapmaktadırlar. Bir oyuna yaklaşık 100 oyuncu katılabilmektedir oyun hem takım halinde hem de solo şekilde oynanabilmektedir oyunun genel amacı en iyi şekilde silah, zırh, kask gibi eşyaları toplayıp haritada yaşayan tek kişi olabilmektir bunun dışında adada hareketlerinizi kısıtlayacak gaz çemberi de bulunmaktadır. Adaya indikten kısa bir süre sonra bu gaz çemberi gittikçe daralmaktadır daralan bu gaz var olan canımızın seviyesini yavaş yavaş azaltmaktadır. Oyunun genel özellikleri bunlar şimdiden iyi eğlenceler.

Saka

Birtakım insanlar hayatlarına, üçboyutlu bir film seyrederek gibi yabancıdırlar. Etraflarında yaşananların, olan biten her şeyin farkındadırlar fakat tüm bunların onlardan bir parça olduğunun farkında değildirler. Öyle ki bu eksiklik diğer tüm farkındalıkları nafile kılar. Yani yaşamın ve anın insan benliğini belirlediğini unutmuş, daha doğrusu hiç hatırlamamışlardır bu insanlar.

Yaşadığım çağın tüm insanların, bu birtakım insanların kategorisinde olması yalnızlığımın temel nedeni. Neyse ki bu yalnızlık, Kafka'nın yalnızlığından almış rengini, Oğuz Atay'ın yalnızlığından almış kokusunu, farkındalık kokuyor benim yalnızlığım, sitem ağlıyor benim tek başınlığımda...

Tanrıdan bir sabah uyandığında kollarımı uzatmış olmasını diliyorum. Ne kadar da çocukça, bir o kadar olgunca bir istek bu değil mi?

Kollarımı uzatmış olmasını diliyorum, bu kollarla tüm insanlığın omuzlarından tutup silkeleyeyim istiyorum, dirilin insanlar diye başlayıp tüm beklentilerimi fısıldayayım avaz avaz kulaklarına istiyorum... Evet, yaklaşık 16 senedir tüm dileklerimi dile dökebilmek için bir sabah uyandığında kollarımın uzunluğunu ölçüyorum, zavallı ruhları silkelemeye, uyandırmaya yeter mi diye kafa yoruyorum fakat belli ki çok bilimkurgu fantezisi türünden benim beklentim. *Öyleyse ileti ve alıcıları asla değiştirmeden bağlamımı kağıt kabul edip, dileklerimi, beklentilerimi sıralamaya başlıyorum, evet siz alıcılar iletimize kulak verin. Hayatınız değerli, hayatlarımız değerli...*

Uyandıığımız her sabah bize verilen yeni bir şans, hayatınızla arkadaş olun, samimi olun. Alın karşınıza ve sorun kendisine, ilişkimizde benden beklentin ne sayın dostum hayat?

Seni, beni, bizi nasıl mutlu edebilirim.

Bu sabah da uyandım, her şeyi toparlayabilmem için bana bugünü de hediye ettin, seni mahcup etmeyeceğim, hediyene layık olacağım deyin dostunuza.

Siz insanlar gündelik meşgalelerle o kadar bozmuşsunuz ki kafayı, bir miktar para, bir takım insanlar, az biraz dedikodu, bir takım arzular, bazı sıradan kaygılar, yediğiniz yemekler, giydiğiniz kıyafetler, ayakkabılar için o kadar paralamışsınız ki kendinizi hayatın sırrından, anın tadından nasibinizi alamamışsınız, alamayacaksınız da. **Siz insanlara bir tavsiyem var:**

Yaşamınızın, hayatınızın kimselerin kontrolünde olmasına izin vermeyiniz, buradan, benim gözlüğümden bakabilseydiniz yaşamlarınızı daha iyi kavradınız. Demek istediğim hepimizin elmas değerindeki yaşamları, bir başka insan tarafından sakız gibi kullanılmakta, değersizleşmekte ve ne sizler ne de yaşamlarınızı bu kadar zelil kılanlar bunun farkında değil. Sözgelimi, bir sabah birinin boyunuzla, kilonuzla, gülüş, karakter veyahut davranışınızla alakalı yaptığı hadsiz bir eleştiri sizi gün boyu asık surat eyley; çoğu zaman haftalara yayılır bu kendini harap etmişlik. Soruyorum size değer mi?

Kendini dışında kalan tüm canlılar, tüm insanlar hayat tarafından yaşamınıza yerleştirilmiş objeler, biblolarıdır. Demek istediğim insanlar hayatınızda sadece birer aksesuar.

Silkelenin. Hayatınızı aksesuarlara feda etmişlik acı vermiyor mu?

Aksesuarlar, biblolar uğruna dostunuz olan hayatla küsmüşlük; her aynaya baktığınızda bağırıyor mu size, az da olsun başınızı yere eğdirip utandırtmıyor mu?

Öyle ki buradan bakınca tüm yaşamlarınızın zelliğine rağmen burun ve başlarınızın havadan asla inmiyor oluşu fazlasıyla ironi... Burun ve başlarınız havada üç nokta! Altı boş olan egolarınızın ayrı bir şişkinlik ister doğrusu...

Duruşlarınız bile sizi ele veriyor, sizin kendi yaşamlarınızla aranızın limoni olduğunu duruşunuz bağırıyor. İnsanlar, benim dostumla aram iyi. Bunun bir doğal sonucu olarak da omuzlarım hür ve dik, başım ve burnum değil... İkisi arasındaki farkı anlamak da farkındalık gerektirir... İnsanlar illet koltuk sevdasını, göze girme çabasını bırakın! İnsanlar, bedenlerinizle tanrısallaşma arzusundan kurtulun! Ruhunuzun mükemmeliyetini keşfedin ve usulca sırlaşın karşılıklı. *Hepimiz farkında olmak için uğraşalım farklı olmak için değil. Farkındalık kendisinin bir uzantısı olarak farklı kılar sizi zaten, mühim olan rotanızı farklı olmaya değil, farkında olmaya uyarlamış olmanız.* Yazarın da dediği gibi **kalabalıklar içinde yalnız kaldınız beni, size sinirliyim insanlar sinirliyim uzunca bir süre, yaklaşık bir çağ kadar doluyum size ağzıma kadar...**

Zeynep BİLEK

Merhaba arkadaşlar... Bu sayfada sizlere kulağa hitap eden sanat dalı olan müzikten bahsedeceğiz. Her sayımızda farklı bir müzik aletini ve müzik terimlerini tanıtacağız. Ülkemizde sıkça karşılaştığımız bağlama, gitar, darbuka, ney, bateri, flüt, keman gibi müzik aletlerin yanında dünya genelinde kullanılan farklı çalgı aletlerine de yer vereceğiz. Bir kültür-sanat bilinçlenmesi hedefiyle genel kültürümü arttıracak bilgilerle karşınızda olacağız.

ZIPLAYAN PİRE: UKULELE

İlk görüşte bu da ne, "Küçük Gitar" dediğinizi duyar gibiyim. Ama bu aletin adı ukulele. Bir masalın bölgelere göre farklı şekillerinin olması gibi müzik aletleri de antik çağlarda ortak bir müzik aletinin zamanla ve ulustan ulusa değişmesiyle çeşitlenmiştir. Ukulele de gitarın yakın akrabasıdır diyebiliriz. Tüm benzerlik oradan. Gitara benzeyen ukulele gitardan daha küçük boyutlara sahiptir. Gelin şimdi birlikte ukulelenin hikayesine bakalım:

Neden Zıplayan Pire?

Portekizli göçmen João Fernandes, Portekiz'e bağlı Madeira adasına özgü yerel ve dört telli küçük bir gitar olan Braguinha'yı 1879 yılında Hawaii'ye getirdi. Bu küçük gitar Hawaii'de öyle yaygınlaştı ki artık Hawaii'nin milli çalgısı olarak bilinmekte. Bu milli çalgıya Hawaii'de, enstrümanın klavyesi üzerinde parmakların hızla hareket etmesi nedeniyle "Zıplayan Pire" anlamına gelen "Ukulele" adı verildi ve böylece dünyada bu alet, ukulele olarak anılmaya başlandı.

Ukulele, 1959 yılından beri ABD'nin bir eyaleti olan Hawaii'den Kuzey Amerika'ya, oradan da Avrupa'ya yayıldı. İngiltere'de eşlik enstrümanı olarak çok sevildi.

Ukulele şekil olarak gitara benzeyen, 4 naylon telli bir enstrümandır. Gitar familyasından gelmektedir.

Hawaii gitarı olarak da bilinir. Ama aslında Portekizli göçmenler tarafından Hawaii'ye getirmiştir. Portekiz'de kullanılan adı Cavaquinho'dur.

Dört çeşit ukulele tipi bulunuyor: Soprano, Konser, Tenor ve Bariton. Bu türler verdiği sesin kalınlığı bakımından değişmektedir.

Ukuleler genel olarak ahşaptan yapılır. Daha çok maun ve koa ağacı tercih edilir. Koa ağacından yapılanların sesi daha parlak, maundan yapılanların ise daha yumuşaktır. Ahşap dışında metalden yapılan ukulelerde bulunur.

İnteraktif derginin gereği olarak ukulelenin daha iyi anlaşılması adına birkaç video bıraktım aşağıya. Sevgiler ve saygılarımla müzikle kalın...

[Ukulelenin Yapımı](#)

[Büyük Britanya Ukulele Orkestrası](#)

[Aslı Bekiroğlu 3Adam' Ukulele Çaldı](#)

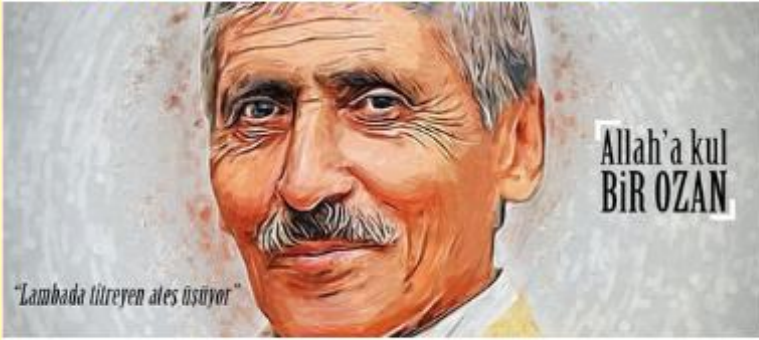

BİR ŞİİR BİR ÖYKÜ

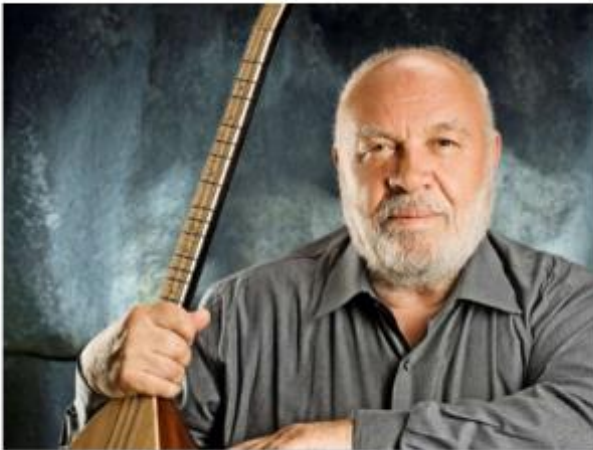
Kendi kendimize mırıldandığımız, dilimizden hiç düşmeyen, dinleyince tekrar dinlemek istediğimiz şarkılar vardır. Bizim bildiğimiz şarkılar aslında önceden de vardı ama şarkı değil şiir olarak. Her şarkı bir şiir olabilir mi? Bence hayır fakat her şiir bir şarkı olabilir. Şiirler sadece şarkı özelliğini taşımazlar. Çoğu şiirin yazılmasıyla birer öyküde oluşmuştur. Bu köşemizde ise Mihriban şiirinin/şarkısının öyküsüne yer verdik. Bakalım neymiş Mihriban'ın öyküsü.

Mihriban türküsü en son bi dizide karşımıza çıktı ve tekrardan popüler oldu. Bu türkünün sözleri Abdürrahim Karakoç'a aittir. Kendisi edebiyatımızın son dönem aşık ozanlarından. Fakat türküyü besteleyen ve bu türkülle sesine alştığımız kişi ise Musa Eroğlu'dur. Şiirin Hikayesi ise Abdürrahim Karakoç'la ilgilidir. Sevipte kavuşamadığı birine seslenmektedir.

ABDURRAHİM KARAKOÇ & MUSA EROĞLU

Abdürrahim Karakoç

Musa Eroğlu

Sarı Saçlarına Deli Gönlümü
Bağlamışım Çözülüyor Mihriban
Ayrılıktan Zor Belleme Ölümü
Görmeyince Sezilmiyor Mihriban

Yar Deyince Kalem Elden Düşüyor
Gözlerim Görmüyor Aklım Şaşıyor
Lambada Titreyen Alev Üsüyor
Aşk Kâğıda Yazılmıyor Mihriban

Tabiplerde İlaç Yoktur Yarama
Aşk Deyince Ötesini Arama
Her Nesnenin Bir Bitimi Var Ama
Aşka Hudut Çizilmiyor Mihriban

Önce Naz Sonra Söz Ve Sonra Hile
Sevilen Seveni Düşürür Dile
Seneler Asırlar Değişse Bile
Eski Töre Bozulmuyor Mihriban

Boşa Bağlanmamış Bülbül Gülüne
Kar Koysan Köz Olur Aşkın Külüne
Şaştım Kara Bahtın Tahammülüne
Taşa Çalsam Ezilmiyor Mihriban

Tarife Sığmıyor Aşkın Anlamı
Ancak Çeken Bilir Bu Derdi, Gamı
Bir Kördüğüm Baştan Sona Tamamı
Çözemedim Çözülüyor Mihriban

Herkesin içinde sakladığı bir Mihriban'ı vardır.

SARI SAÇLARINA DELİ GÖNLÜMÜ

Mihriban türküsünün gerçek öyküsünü türkünün sahibi Abdurrahim Karakoç'un röportajında öğreniyoruz. Bu röportajda geçen diyalog şöyledir :

- Nedir Mihriban'ın gerçek hikâyesi?
- + Bazıları "Gerçek mi" diyor. Gerçek diyorum. Ama adı Mihriban değil. O gençliğimde yaşanmış bir aşktı. Ama şimdi adını deşifre etmem, ayıp olur. Benim takmış olduğum sembol bir isimdir Mihriban.
- Masa başında yazılmış, hayali bir aşk, bu tadı ve lezzeti vermez.
- + O zamanlar elektrik yoktu. Lamba ışığı altında yazıyordum. Şiire başladığımda lambadaki alev titremeye başladı. "Lambadaki alev üşüyor" çıktı.
- Hangi seneydi?
- + 1960
- O aşkınıza kavuşamadınız...
- + Yok olmadı. Seviyordum. Olmadı. Ayıp olur şimdi adını söyleyemem. Törelere aykırı. İkinci bir Mihriban şiirim var. Biliyorsunuz. "Unutmak kolay unutursun Mihriban" diye... O da öyledir. Bunlar hep gerçeğe dayalıdır. Güzel temiz bir sevgiydi, tertemiz de bir ayrılma oldu.
- Nerde olduğunu biliyor musunuz?
- + Bilmiyorum. Zaten benim memleketlim de değildi...
- Yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?
- + Onu da bilmiyorum... Sivas'ta bir televizyona çıktım. Telefon bağlantısı var. Bir hanım çıktı, "Abi o yaşıyor mu?" dedi. "Bilmiyorum" dedim. "Nasıl bilmiyorsun" dedi. "Bilmiyorum işte" dedim. O bayan, "Eğer yaşıyor da, bu türküyü dinliyorsan, Allah ona yardım etsin" dedi. Hanımların dayanışması işte! Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum vallahi.
- Hala seviyor musunuz?
- + Bazen aklıma düşüyor. Ben unutursun diyorum ama insan hiç bir zaman unutamıyor. O bir mektup üzerine yazılmıştır. O bana mektup yazardı. Ben gazeteye şiir olarak cevap yazardım. Elkızının evine mektup mu gönderilir. Herkes onları şiir diye okurdu, fakat Mihriban bilirdi ki bunlar kendisine mektuptur.
- Mihriban'dan başka aşkınız oldu mu?
- + Yok. Mihriban'dan başka aşkım olmadı.
- Mihriban nasıl biriydi?
- + Valla ne bileyim, sıradan insanlara benzer biriydi.

- Çok mu güzeldi? Sarı saçlarına deli gönlümü / Bağlamıştın, çözülmüyor Mihriban diyorsunuz.
- + Saçı sarı da değildi...
- Belki bu şiirin bu kadar beğenilmesinin sebebi herkesin içinde bir Mihriban'ın olmasıdır.
- + Gerçek yaşanıp, yazıldığı zaman okuyucu kendini bulur. Bu yüzden diyorum ki, bence herkesin hayatında bir Mihriban var.
- Bir gün Mihriban'ı göreceğinize inanıyor musunuz?
- + Bilmiyorum, görmek de istemiyorum. Değişmiştir şimdi. Ben onun nazarında değiştim, o benim nazarımda değişti. Niye görelim? Öyle kalsın ya... İnsanların gönülde kalması, gözde kalmasından daha iyidir.

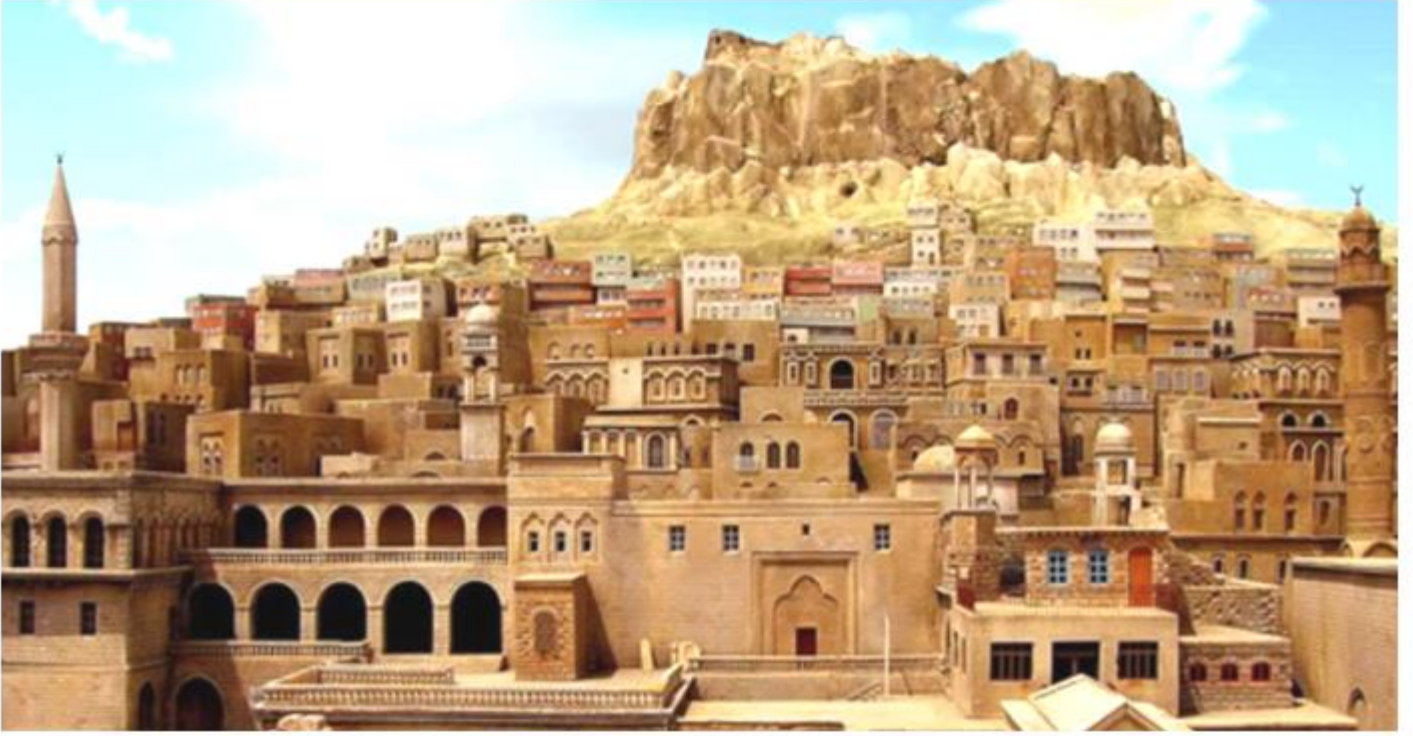
MIHRIBAN - 2(UNUTURSUN)

"Unutmak kolay mı?" deme
Unutursun Mihriban'ım.
Oğlun, kızın olsun hele
Unutursun Mihriban'ım.
Zaman erir kelep kelep..
Meyve dalında kalmaz hep.
Unutturur birçok sebep
Unutursun Mihriban'ım.
Yıllar sinene yaslanır
Hâtıraların paslanır.
Bu deli gönlün uslanır...
Unutursun Mihriban'ım.
Süt emerdin gündüz-gece
Unuttun ya, büyüyünce...
Ha işte tıpkı öylece
Unutursun Mihriban'ım.
Gün geçer, azalır sevgi
Değişir herşeyin rengi.
Bugün değil, yarın belki
Unutursun Mihriban'ım.
Düzen böyle bu gemide
Eskiler yiter yenide.
Beni değil, sen seni de
Unutursun Mihriban'ım.
Vur Emri(sh.82)
Abdurrahim KARAKOÇ

Ne saçları sarı ne de adı Mihriban'dı. Adı benimle mezara kadar gidecek.

MARDIN

KIZILTEPE / ŞAHKULUBEY KÜMBETİ

KIZILTEPE

Sarı taşların egemenliğinin ovadaki kudreti, milat öncesini tarihi süreç içinde günümüze taşıdığı değeriyle önemli bir yere sahip olan Kızıltepe'nin bilinen en eski adı Dunaysır'dır.

Artuklular döneminde Urfa ve Diyarbakır'ı Musul'a bağlayan yollar üzerinde canlı bir konaklama ve ticaret merkeziydi. XIII. yüzyılın başlarında birkaç kez Eyyubiler tarafından yağmalanmış, daha sonra Selçuklu, İlhanlı, Memluk, Karakoyunlu, Akkoyunlu ve Timur yönetimlerinde kalmıştır. Dunaysır yerine Koçhisar adıyla anılan yerleşim bölgesi, Koçhisar adlı diğer yerleşim yerlerinden ayırmak için "Mardin Koçhisarı" olarak adlandırılmıştır.

1517'de Osmanlı topraklarına katıldı. (Yavuz Sultan Selim'in Mısır Seferi) Artuklular döneminde çarşı, han, hamam, cami ve medreseleriyle önemli ve zengin bir yerleşme olmasına rağmen, sürekli yağma ve savaşlar nedeniyle Osmanlıların eline yıkıntı durumunda bir köy olarak geçmiş, süreç içinde gelişerek 1931 yılında "Kızıltepe" ismi ile İlçe statüsüne kavuşur.

Hastane Caddesi

Cumhuriyet Meydanı

Kızıltepe İlçesi Mardin İlinin güneybatısında yer alır.

Doğusunda Mardin ve Nusaybin, batısında Derik ve Ceylanpınar İlçeleri, kuzeyinde Mazıdağı İlçesi ile güneyinde Suriye Arap Cumhuriyeti Devleti sınırları ile çevrilidir. İlçe İl Merkezine 27 km mesafededir.

İlçedeki tarihsel yapıların tümü Artuklular döneminden kalmadır. Bunların en önemlileri Kızıltepe Ulu Camisi, Harzem Tacettin Mesud Medresesi, Tarihi Taşköprü, Tarassut Kulesi ve Şahkulubey Kümbeti olarak bilinmektedir.

Şahkulubey Kümbeti

Kızıltepe'de bulunan bu yapı 12. Yüzyılda Aruklu Beyliği tarafında inşa edilmiştir. Halk arasında Karahan kümbeti diyenler de var. Yakın tarihte metruk alana dönülen arazide sadece bu kümbet kalmıştır.

Her sayıda Mardin'i tanıtacağımız bu bölümle yeni sayıda Mardin'in başka güzellikleriyle görüşmek üzere. Hoşça kalın

Kızıltepe Taş Köprü

Kızıltepe Ulu Cami

Bir Tablo Bir Ressam

Azize Kızıltepe

Merhaba arkadaşlar. Derğimizin bu bölümünde her sayıda sizlere dünyaca ünlü tablolardan ve resimlerinden bahsedeceğim. Yukarıda gördüğünüz tablo Picasso'ya ait Guernica adlı tablodur. Savaş yıkımını anlatan bu tablo anlatıla gelen hikayesi ile ünlüdür.

Guernica İspanya'da bir kasabadır. Franco; Nazi ve faşist İtalyan kuvvetlerinin yeni uçaklarını Guernica üzerinde test etmesi için izin vermiş ve bombardıman başlamıştı... Bombardıman sonrası kasabada büyük bir katliam yaşanmış, o güne kadar görülmemiş şiddette olan bombalamalar Guernica'yı yerle bir etmişti.

Picasso'ya göre sanatçı, insanlığın ve uygarlığın en temel değerlerinin yok edilme tehlikesi ile karşı karşıya kaldığı bir savaşta kayıtsız kalamazdı. O da savaşın yıkıktığı Guernica'yı resmetmeye kalktı. Renksiz olacaktı Guernica. Çünkü solgun mavi ölmüştü. Geriye savaşın siyahlığı ve küllerin rengi kalmıştı.

Resmin sağ ucunda, açık bir kapıyla sonlanan siyah bir duvar vardır. Ortada sırtında mızrak olan at, insaniyetin kaba kuvvet karşısında pes edişini sembolize ediyor. Boğanın yanında belli belirsiz gözükten güvercin barışı temsil ediyor ama olanlara aqlamaktan başka yapabileceği bir şey yok. Atın yanına düşmüş sürücünün kırılmış kılıcı yenilgiyi sembolize ediyor.

Nazi Subayı, Guernica'ya baktı ve Picasso'ya, "Bunu siz mi yaptınız?" diye sorduğunda, Picasso; "Hayır, siz yaptınız." diye yanıtladı. Pablo Picasso, tam adı ile (25 Ekim 1881 – 8 Nisan 1973), İspanyol ressam ve heykeltıraş. 20. yüzyıl sanatının en iyi bilinen isimlerindedir. Georges Braque ile birlikte kübizm akımının temelini atmıştır.

"Kötü bir öğrenci olduğum için sık sık 'calaboose' denilen, beyaz badanalı duvarları olan bir yere kapatılırdım. Orayı severdim çünkü sürekli duvara resim yapabiliyordum."

Kırmızı'nın Suçu Ne?

İspinoz

Kırmızı, ne gibi bir iz bıraktı insanoğlunun Zihni'nde ki kötü anıldı hep?

Bir damla su olup, karınca misali, söndürmeye çalışmak varken ateşi, İbrahim'i saran ateş oldu / olduruldu.

Şeytanı kırmızıya melekleri ise beyaza boyadı gözlerimiz. Kapatırken bir kara kutuyu parmağımızın gezindiği düğmeleri boyadık kırmızıya. Kalemimden akan her acı mısra kırmızı boşanıyordu. Acı fiilleri işleyen öznelirim kırmızıya boyanıyordu, benden habersiz zihinlerde. Uzaktaki bir dostun sesini keşişimizdi kırmızı!

Bir eylemi bitirirken, durdururken kullanıyoruz kırmızıyı. Işıklarda dur, tabelalarda yapma demek için; televizyonu, telefonu kapatmak için, bazen de günahlarımızı anlatsın diye kullanıyoruz kırmızıyı.

Pamuk prensese uzatırken bir kızıl elmayı, yalnızca kızıl bir elma mıydı uzattığı cadının?

Peki, suçu neydi kırmızının?

Boğaların kırmızıyı görünce öfkelendiği, bu nedenle saldırdığı sanılır. Oysa boğalar renk körüdür. İnsanoğlunun güzelliklere körlüğü gibi...

Boğalar kırmızıya değil, kendilerine sallanan koyu renkli beze saldırır. Bu yalnızca insanların zihninde oluşmuş psikolojik bir algıdır. Peki, insanoğlu neden kırmızıyı öfkeleniren bir yapı olarak algılıyor.

Bana sorarsanız insanoğludur kırmızıya öfkeli olan. Kırmızı; kanı, ateşi anımsatır çünkü onlara. Bunlar ise acımasız yönlerini, acı zamanlarını anımsatır yaşamın ya da insanoğlunun kendi acımasızlıklarını, günahlarını vurur yüzlerine. Ancak kendi günahını, bir renge yükler insanoğlu. Bir suçlu gereklidir çünkü insanoğlu için, kendi günahını sırtlayacak.

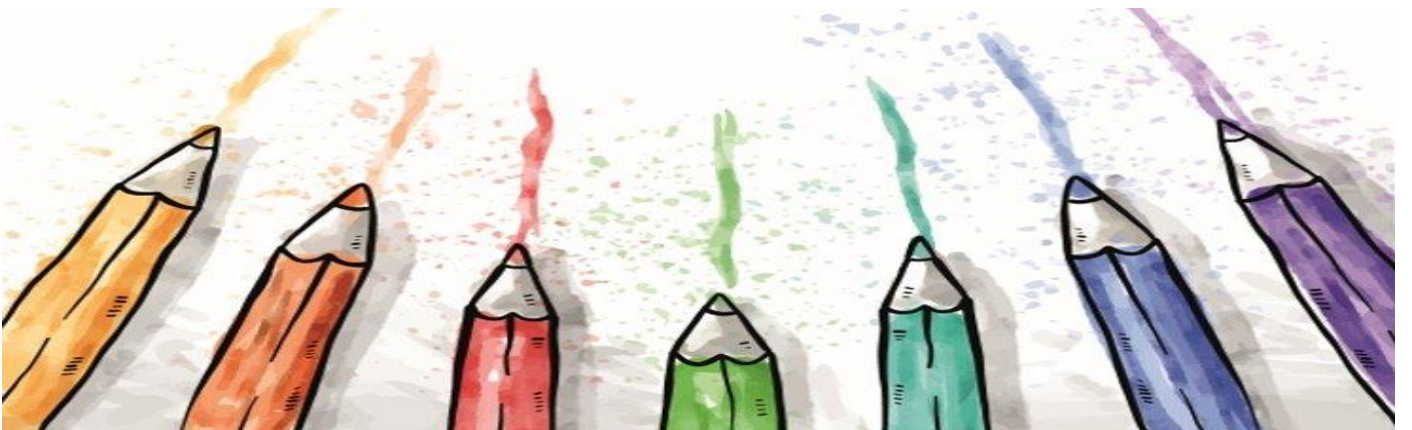
Renklerden suçlu olur muymuş hiç, demeyin. Oluyor işte.

Ne miydi kırmızının suçu?

Kırmızının suçu, suçlu olan insanoğluna suçluluğunu hatırlatmaktı.

Tıpkı aynanın çirkin cadıya tüm çirkinliklerini haykırışı gibi, haykırıyordu işte kırmızı tüm insanlığın çirkinliğini.

Şükran Çelebi

Masallar ve Duygular Kurtaracak Bizi

“Ah yine o Baykuş!” dediğini duyar gibiyim. İlk konuşmamdan rahatsız olmuş olabilirsin ki amacım buydu. “Ben herkesi rahatlatmak için gelmedim ben rahatları rahatsız etmek için geldim.” diyen Ali Şeriatî gibi bir baykuşum işte. Bilirsin Anadolu’da, baykuşlar uğursuzluk getirir diye rahatsız olurlar zaten. Ah bir dinleseler baykuşu her şey düzelecek ama nerdee?

Ben baykuşsam sen de devekuşusun biliyor musun? –Ruhu şad olsun Haldun Taner’in okuyucularına seslenişi böyleydi- Evet; devekuşusun ve kafanı toprağa gömerek yaşıyorsun.

Gerçekleri görmüyorsun, bir nevi uykudasın. Şunu da bilirsin ki herkes uykudayken çıkar baykuş. Ve olurda sesimden dolayı uyanırsan kızma! Sevin!

Yazdığım iç çözümlene metinlerinin tinsel boyutu için izleksel bir harita çıkarılırsa anlaşılmanın nirengi noktası, ulaşmaya çalıştığım patikaları fark etmek olacaktır. Tamam tamam böyle devam etmeyeceğim tabii ki. Beni anlaman için sadece söylediklerimi okuman yetmeyecek biraz da kast ettiklerimi düşünmelisin diyorum. Üst perdeden anlatmaya devam etmeyeceğim.

Hayatımız hep bir şeyleri bekleyerek geçiyor. Bu ‘bir şeyler’ saymakla bitecek gibi değil. Çocukken okulu, okuldayken haftasonunu, kışın yazı yazın kışı, küçükken büyümeyi... Hep bir bekleme... Beckett’in Vladimir ve Estragon’u gibi bekliyorum, bekliyorsun, bekliyoruz. Eee ne olacak sonunda? Zamanı gün, ay, yıl diye parçalara ayırmamızın sebebi zamanın geçişini anlamak değil mi? “Anı Yaşa” demeyeceğim, ne yapıyorsan yap da zamanın geçtiğinin farkına var. Uyumak öldürüyor bizi! Nefes almak yaşamak mı sanıyorsun? Oku biraz, film seyret, bir yalana inan, üzül, konuşurken gözüne bak karşıdakinin, güneşi sev, nefes al ve nefes aldığının farkına var.

Unutma sen bir hiçsin ve bir hiçten 5 çıkarsa ne eksilir hiçten?

Her şey bir yana birbirinizi sevin ve sevdiğinizi söyleyin. Hatırlaması zor ama unutulması daha zor bir şey söyleyeceğim. Geçen sene bu dergide Melek Khazneh de vardı. Ve hep de olacak gibiydi. Ona söyleyecek çok şeyimiz vardı fakat zaman yetmedi. Onu anmadan geçemedim. Sevdiklerinize “onları sevdiğinizi söylemeyi” yarına bırakmayın. Bir köşede bıraktıklarınızı geri döndüğünüzde bulamayınca çok üzülebilirsiniz. Bu satırları okuduğunuzda durmayın yanınızdakine onu sevdiğini söyleyin. Bir sonraki sayıda görüşürüz demek zor. O yüzden: Sizi seviyorum...

Pencereme “Pencereni kapat kuş dolabilir içeri” yazmıştılar eski kuşlar kraliçeleri... Ne zaman sağıma soluma baksam yazılarını görüyorum gah pencerede, gah bir aynada ya da kitap arasında...

Ben de onlardan ilham alarak söylüyorum: Gönül pencerenizi açık bırakın kuşlar dolsun içeri...

“Kuşlara takılıp gidiyor aklım” diyesim geliyor.

Çok konuştum yine. Geceleri Baykuş gündüzleri Gökercin gibi yaşayıp gidiyorum.

“Küçükken masal dinlememiş çocuklar büyüyünce kedi resmini cetvelle çizerler.” diyor Cemal Süreya. Bizi de masallar ve duygular kurtaracak Can’lar. Esen kalın...

İznel Kurt

HEMDEM

Hayatımın her deminde
En çok da bu mevsimde
Dağmış, denizmiş kime ne ?

Merak etme

Aşarız bütün engelleri koşarız

Simurg
Hemdem 'e

Instagram

@hemdem_ssd

SIMURG